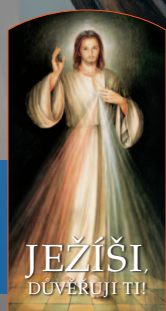

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Ježíši,
Eucharistie,
živote duše mé...“

(Den. 1393)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2022
17. ROČNÍK

3

Drazí čtenáři „Apoštola“,

jsme v polovině roku 2022 a už máme Bohu za co děkovat. Máme za sebou kongres o Božím milosrdenství se zasvěcením České republiky Božímu milosrdenství a 17. srpna uběhlo 20 let od zasvěcení světa Božímu milosrdenství, které v Krakově učinil sv. Jan Pavel II., když posvětil baziliku Božího milosrdenství v Lagiewnikach.

Bůh nás opravdu vede, my jsme ale stopy a plody Božího vedení někdy schopni vidět až po určité době. Pohled do minulosti by proto měl být pohledem důvěry a školou pokory. Před námi je Pán, za námi stopy Pánova působení. Děkuje a důvěřuje. A putuje dál.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníků sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Oheň milosrdenství musí být předán světu
– promluva sv. Jana Pavla II. 3

P. Jaroslav Brož:

Zasvěcení – život pod autoritou svatého ... 6

P. Jan Paseka:

My jako církev 8

Mons. Vojtěch Cikrle

• Rozhovor pro KT 10

• Nebojte se! – pastýřský list 14

• Rozhovor pro Apoštola BM 16

Služebník Boží P. Richard Henkes 22

I když mě pravda zničí.

Komiks ze života P. Richarda Henkese
v koncentračním táboře Dachau 23

Lagiewniki – jubileum 20. výročí 24

Z Krakova do Slavkovic / svědectví 30

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 2022 .. 31

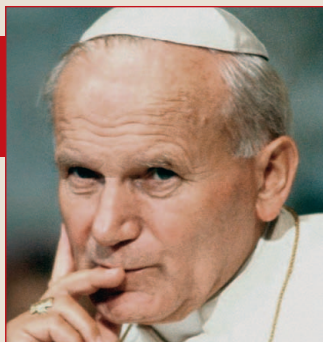
Medjugorje

– místo zjevení a obrácení srdcí 35

Nakladatelství Paulínky 38

Slavkovic – pravidelné bohoslužby 39

Promluva sv. Jana Pavla II. v den posvěcení bazyliky Božího milosrdenství v Lagiewnikach a zasvěcení světa Božímu milosrdenství, 17. srpna 2002

Oheň milosrdenství musí být předán světu

Milosrdenství Boží, nevystihlé a nepojaté, kdo dostatečně vychválí a oslaví Tě, největší vlastnosti Boha všemocného, sládkou jsi naději člověka hříšného.

(Deníček, 951)

Milovaní bratři a sestry!

Dnes opakuji tato jednoduchá a upřímná slova sv. Faustyny, abych s ní a s vámi všemi oslavoval nepochopitelné a nevyzpytatelné tajemství Božího milosrdenství. Stejně jako ona chceme vyznat, že pro člověka neexistuje jiný zdroj naděje než Boží milosrdenství. Chceme s vírou opakovat: Ježíši, důvěřuji Ti!

Toto vyznání, které vyjadřuje důvěru ve všemocnou Boží lásku, je zvláště potřebné v naší době, kdy se člověk ztrácí tvář v tvář mnoha projevům zla. Volání po Božím milosrdenství musí vycházet z hlubin lidských srdcí, plných utrpení, úzkosti, pochybností, hledajících spolehlivý zdroj naděje. Proto dnes přicházíme sem, do svatyně v Lagiewnikach, abychom v Kristu znovu objevili tvář Otce, který je „Otcem milosrdenství a Bohem veškeré útěchy“ (srov. 2 Kor 1,3). Chceme se očima duše dívat do očí milosrdného Ježíše, abychom v hloubi jeho pohledu našli odraz našeho vlastního života a světlo milosti, kterou jsme mnohokrát obdrželi a kterou Bůh zachovává pro náš každý den a pro náš poslední den.

Za chvíli chceme posvětit tento nový chrám zasvěcený Božímu milosrdenství. Předtím

bych chtěl poděkovat všem, kteří se na jeho vzniku podíleli. Jsem obzvláště vděčný kardinálu Františku Macharskému, který této práci věnoval tolik péče a projevoval svou osobní oddanost Božímu milosrdenství. Své upřímné myšlenky předávám sestrám z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství a děkuji jim za práci při šíření poselství, které zanechala sv. sestra Faustyna. Zdravím kardinály a biskupy z Polska v čele s kardinálem primasem a také biskupy z celého světa. Jsem rád, že vidím diecézní a řeholní kněze a seminaristy.

Srdečně zdravím všechny účastníky této liturgie, zejména představitele Nadace svatyně Božího milosrdenství, která spravuje její stavbu, i samotné stavitele z různých podniků. Víím, že mnoho zde přítomných tuto stavbu velkoryse podpořilo. Prosím Boha, aby odměnil vaši štědrost a vaše úsilí svým pozhánáním.

Bratři a sestry! Když posvěcujeme tento nový kostel, můžeme si položit otázku, která trápila krále Šalomouna, když odevzdával Bohu jeruzalémský chrám: „Ale bude Bůh skutečně žít na zemi? Neboť nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou obejmout, tím méně tento chrám, který jsem postavil.“ (1. Královská 8,27). Ano, na první pohled se může zdát nevhodné spojovat Boží přítomnost s určitým místem. Přesto je třeba mít na paměti, že čas a místo patří zcela Bohu.

I když každou dobu a celý svět lze považovat za Jeho „chrám“, existují doby a místa, které si Bůh vyvolí, aby v nich lidé mohli zvláštním způsobem zakoušet Jeho přítomnost a Jeho milost. A lidé, vedení smyslem pro víru, přicházejí na tato místa, protože jsou si jisti, že skutečně stojí před Bohem, který je tam přítomen.

Ve stejném duchu víry jsem přišel do Lagiewnik vysvětit tento nový chrám. Jsem přesvědčen, že toto je zvláštní místo, které si Bůh vybral, aby vylil milost svého milosrdenství. Modlím se, aby tento kostel byl vždy místem hlásání poselství o milosrdné Boží lásce; místem obrácení a pokání; místem slavení eucharistické oběti – zdroje milosrdenství; místem modlitby – vytrvalé prosby o Boží milosrdenství pro nás i pro celý svět. Modlím se Šalomounovými slovy „Pane, můj Bože, vyslyš toto volání a tuto modlitbu, ve které tě dnes tvůj služebník prosí, aby tvé oči ve dne i v noci hleděly na tento chrám. Vyslyš prosbu svého služebníka a svého lidu, kdykoli se bude na tomto místě modlit. A na svém místě v nebi slyš. Nejen slyš, ale také odpouštěj!“ (srov. 1. Královská 8,28-30).

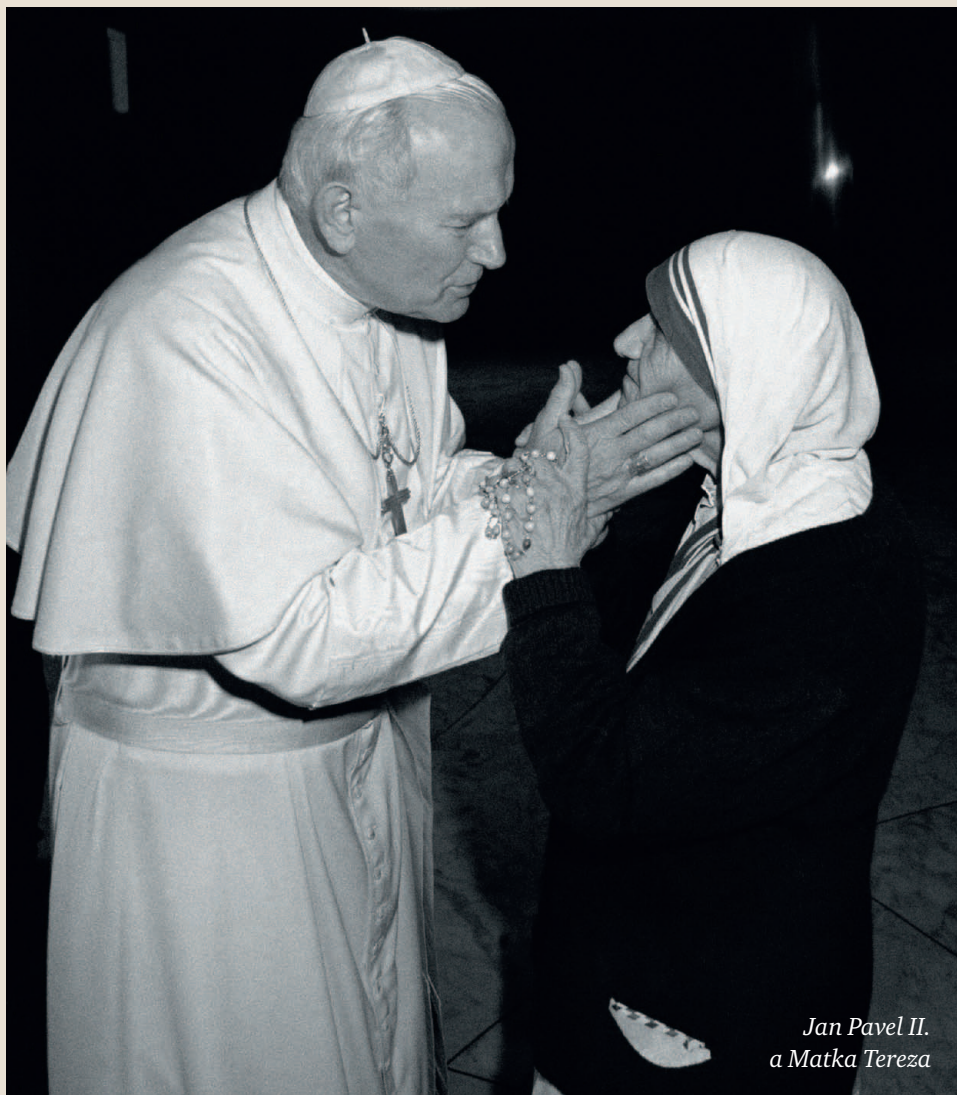
„Přichází hodina, ba je nyní, kdy praví ctitelé budou uctívat Otce v Duchu a pravdě, a Otec takové ctitele chce mít“ (srov. J 4,23). Když čteme tato slova Pána Ježíše ve svatyni Božího milosrdenství, zvláštním způsobem si uvědomujeme, že zde člověk nemůže stát jinak než v Duchu a pravdě. Je to Duch Svatý, Utěšitel a Duch pravdy, který nás vede na cesty Božího milosrdenství. Tím, že přesvědčuje svět „o hříchu, spravedlnosti a soudu“ (J 16,8), odhaluje také plnost spásy v Kristu. Toto přesvědčení o hříchu je učiněno dvěma způsoby ve vztahu ke Kristovu kříži. Na jedné straně nám Duch Svatý skrze Kristův kříž umožňuje poznat každý hřích v celé šíři zla, které obsahuje a skrývá. Na druhé straně nám Duch Svatý

skrze Kristův kříž umožňuje vidět hřích ve světle mysterium pietatis, čili milosrdné, odpouštějící lásky Boží (srov. Dominum et vivificantem, 32). „Přesvědčování o hříchu“ se tak zároveň stává přesvědčením, že hřích lze odpustit a člověk může znovu získat důstojnost milovaného Božího dítěte. Vskutku, kříž „je nejniternější poklona Boha člověku. Kříž je jako dotýkat se věčnou láskou nejbolestivějších ran lidské existence na zemi“ (Dives in misericordia, 8). Tuto pravdu bude neustále připomínat základní kámen tohoto chrámu, který byl vzat z hory Kalvárie – jakoby z kříže, na kterém Ježíš Kristus zvítězil nad hříchem a smrtí.

Pevně věřím, že tento nový chrám navždy zůstane místem, kde lidé stojí před Bohem v Duchu a v pravdě. Přijdou sem s důvěrou, která provází každého, kdo pokorně otevírá své srdce milosrdné Boží lásce – té lásce, kterou hřích nemůže překonat. Zde v ohni Boží lásky zahoří lidská srdce touhou po obrácení a každý, kdo hledá naději, najde úlevu.

„Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši a Božství Tvého nejmilovanějšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše a celého světa; pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám a k celému světu“ (srov. Den. 476). „K nám a k celému světu“... Jak moc dnešní svět potřebuje Boží milosrdenství! Zdá se, že na všech kontinentech z hlubin lidského utrpení stoupá volání o milost. Kde je nenávisť a touha po odplatě, kde válka přináší bolest a smrt nevinným, tam je potřeba milosrdné Boží lásky, v níž se odhaluje nevýslovná hodnota každé lidské existence. Je potřeba Božího milosrdenství, aby veškerá nespravedlnost ve světě skončila ve světle pravdy. Proto chci dnes v této svatyni slavnostně zasvětit svět Božímu milosrdenství. Činím to s vroucí touhou, aby poselství o milosrdné Boží lásce, které zde bylo

Foto: archiv ABM

*Jan Pavel II.
a Matka Tereza*

zvěstováno prostřednictvím sv. Faustyny, zasáhlo všechny obyvatele země a naplnilo jejich srdce nadějí. Ať se poselství o Božím milosrdenství šíří z tohoto místa do celé naší milované vlasti a do celého světa. Kéž se naplní závazný slib Pána Ježíše, že odtud má vyjít „jiskra, která připraví svět na jeho konečný příchod“ (srov. Deník, 1732).

Tato jiskra Boží milosti musí být zapálena. Oheň milosrdenství musí být předán světu. V Božím milosrdenství nalezne svět mír a člověk štěstí! Tento úkol svěřuji vám, drazí bratři a sestry, církvi v Krakově a Polsku a všem ctitelům Božího milosrdenství, kteří sem přijdou z Polska a z celého světa. Buďte svědky milosrdenství! ■

ZASVĚCENÍ

ŽIVOT POD AUTORITOU SVATÉHO

V březnu tohoto roku zasvětil papež František Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V červnu na závěr kongresu milosrdenství zasvětil nově jmenovaný pražský arcibiskup Jan Graubner naši zemi Božím milosrdenství. Jak vlastně máme rozumět takovým úkonům zasvěcení? Není to jen nějaká slavnostní formalita, která nemá žádný skutečný význam pro realitu našeho života? Kořeny zasvěcení budeme právem hledat v dějinách Izraele a v jeho pojetí svatosti, kterého jsme my, křesťané, dědici.

Od doby prvního hříchu se svět duchovně dělí na dvě oblasti: to, co patří Bohu, je čisté, svaté. Jsou tu ale také ti, kdo se stavějí proti Bohu, hřeší, a tím čistotu života a svatost ztrácejí. V běžném životě není dělicí čára mezi svatým a nesvatým příliš patrná. Proto bylo v izraelské bohoslužbě toto oddělení zvláště výrazné. Svatyně, místo, kde přebývá Bůh, je odděleno od ostatního prostoru. Osoby, které vstupují do Boží blízkosti – kněží, jsou oddělovány od ostatního lidu. Sami se na bohoslužbu musejí připravit obřadním umýváním, aby byli hodni stanout před Boží tváří a přinést oběť. Bohoslužba tedy naznačuje, jak je možno díky Boží milosti přejít z tohoto nesvatého světa do svaté Boží přítomnosti.

Levité a kněží měli v bohoslužebném životě Izraele výsadní postavení, a proto byli Bohu zasvěcení zvláštním způsobem. Ale Bůh si vyvolil a posvětil celý izraelský národ, aby byl jeho „zvláštním vlastnictvím“, „královstvím kněží, svatým lidem“ (Ex 19,3–4). Uzavřel s nimi na Sinaji smlouvu, a tím se stali jeho rodinou. Jejich vztah k Hospodinu měl dokonce ráz manželské lásky, jak to vykládají někteří proroci, jako Ozeáš, Jeremiáš nebo Ezechiel.

Svatý Petr pak poukazuje na to, že skrze křest se stávají svatým lidem a královským kněžstvem všichni lidé, kteří uvěřili v Krista (1 Petr 2,5.9). Křest má tedy účinek zasvěcení: připojuje nás k Bohu, dává nám účast na jeho svatosti a životě tím, že on sám v nás přebývá svou milostí. Tím máme účast na Kristově pomazání Duchem Svatým, to znamená, že máme podíl na jeho moci. Zasvěcením se totiž stavíme pod Boží a Kristovu autoritu, která nám poskytuje ochranu před útoky zlého, a Pán se k nám vždy hlásí jako ke svým bratrům a sestrám.

Možná si někdo řekne: ale to všechno se stalo přece už při mém křtu. Proč konat další úkony zasvěcení? Což to nestačilo učinit jednou provždy? V podstatě ano. Ale my žijeme v čase a v lidské slabosti od svých dřívějších rozhodnutí ustupujeme nebo v nich nejsme dostatečně jasní a pevní. Navíc s růstem v duchovním životě chápeme hlouběji, co pro nás křest znamená. Proto je správné, když se k tomu prvopočátečnímu zasvěcení se Bohu znovu přihlásíme a vědomě se postavíme pod Boží autoritu a vládu. Každý takový úkon je novým zdrojem požehnání, duchovního pomazání, posílení v duchovním boji a v oddané službě Božímu království.

Církev nás vede k tomu, abychom své křestní zasvěcení obnovovali společně při bohoslužbě o velikonoční vigílii. Každý z nás by měl osobní obnovu vykonat ve výroční

den svého křtu. Oba tyto úkony jsou obdařeny plnomocnými odpustky. A potom je vhodné posílit svoje pouto s Kristem těmi zasvěceními, která nám byla dána církví uznanými zjeveními. K nim patří zasvěcení rodiny Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu podle zjevení dané sv. Markétě Marii Alacoque, dále zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie na základě fatimských zjevení a zasvěcení se Božímu milosrdenství podle sv. sestry Faustyny Kowalské.

Pod vlivem mentality, kterou dnes šíří různé ezoterické směry nebo New Age, by mohly být úkony zasvěcení chápány jako nějaká magie, která mě ochrání bez mé spoluúčasti. Ale právě opak je pravdou. Každé posílené pouto lásky ke Kristu a jeho Matce skrze zasvěcení vede a má vést člověka k horlivějšímu životu víry, naděje a lásky. Kdo patří Kristu, bude horlivě pracovat pro spásu všech lidí. Kdo se zasvětil Božímu milosrdenství, bude se chtít stát řečištěm jeho odpouštějící lásky. Kdo dal své srdce Matce Boží, bude toužit po tom, aby nežilo ničím jiným než jejím ustavičným postojem: „Jsem služebnice Páně.“ Zasvěcení je tedy velký úkon víry, důvěry v Boží moc a milosrdenství. Já dávám Pánu ve své nepatrnosti, co mohu, s důvěrou, že on mi dá, co je mu vlastní – svou všemohoucnost, lásku, odpouštění, dary Ducha Svatého a věčný život.

P. Jaroslav Brož ■

„BUĎ OSTRÁŽITÁ,
ABY TI NEUNIKLA ŽÁDNÁ
PŘÍLEŽITOST, KTEROU TI POŠLE
MÁ PROZŘETELNOST
K POSVĚCENÍ.“

(DEN. 1361)

„MY“ JAKO CÍRKEV

Zamýšlíme-li se nad tématem „my“ jako církev, doporučil bych nejprve k četbě knihu Skutků apoštolů, ve které vidíme, jak se utvářela prvotní církev a jak vedena Duchem Svatým začala uplatňovat Ježíšovu výzvu: *„Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“* (Mt 28,19-20). Hlásat Kristovo evangelium je zásadní a velmi důležitá Ježíšova výzva. Aby tento úkol mohli první křesťané uskutečňovat, čteme ve Skutcích důležitou charakteristiku, a sice že setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách (srov. Sk 2,41-42). První křesťané tedy vnímali to, co učili apoštolové; jejich vztah s Pánem rostl a rozvíjel se ve společenství; posilování byli a žili z lámání chleba, tedy slavili Pánovo ustanovení smlouvy nové a věčné; společně se modlili, a tak rozlišovali, k čemu je Duch vede.

V současném probíhajícím synodálním procesu se vlastně vracíme do tohoto pojetí církve, kde byl kladen akcent na apoštolské učení, společenství, slavení eucharistie a modlitbu. V tomto procesu je důležité nechat se inspirovat právě postupem prvních křesťanů.

SETRVÁVAT V APOŠTOLSKÉM UČENÍ

Apoštolské učení nám ukazuje cestu. Mnohokrát se potvrdilo, jak je dobré naslouchat učení biskupů. Petr dnešních dnů častokrát mluví o tom, jaká církev má být. O letošní slavnosti svatých apoštolů Petra

a Pavla uvedl papež František ve své homilii výzvu, kterou v různých obměnách používá: *„Dosud zakoušíme silný vnitřní odpor, který nám brání v pohybu. Jako církev nás někdy přemůže lenost a raději vsedě kontemplujeme těch nemnoho jistot, které vlastníme, namísto toho, abychom vstali a upřeli pohled k novým obzorům, k širému moři. Stejně jako Petr jsme často uvězněni v poutech zvykovosti, spoutáni řetězem svých obyčejů, a děsíme se změn. Avšak takto sklouzáváme do duchovní průměrnosti, také v pastoračním životě „žijeme ze dne na den“, nadšení pro misi se oslabuje, a zatímco bychom měli být znamením životodárnosti a tvořivosti, budíme spíše dojem vlažnosti a setrvačnosti.“*

Dále papež uvedl: *„Buďme církví bez řetězů a zdí, v níž může každý vnímat přijetí a doprovázení, v níž se pod výlučným vedením Ducha Svatého pěstuje umění naslouchání, dialogu, účasti. Svobodnou a pokornou církví, která „rychle vstává“, neotálí, nenabírá zpoždění vzhledem k dnešním výzvám, nemešká na posvátném území, ale dává se prodchnout zaujetím pro hlásání evangelia a touhou dostat se ke všem lidem a všechny přijmout. Nezapomínejme na toto slovo: všechny, všechny.“*

Myslím si, že to je velmi potřebné povzbuzení pro každého z nás, kteří jsme pokřtěni, abychom tvořili církev horlivých hlasatelů Ježíše Krista, abychom využili každé příležitosti k jeho hlásání.

My jako církev máme hlásat Krista, který je milosrdný a hledá každého, aby jej přivedl do Otcova domu.

BRATRSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Společenství člověka povzbuzuje, posiluje a jeho víra roste. Svatý papež Jan Pavel II. v apoštolském listě Novo millennio ineunte, v článku 43, říká: *„Chceme-li být věrni Božímu plánu a zároveň odpovědět*

na hluboké touhy světa, musíme učinit církev domovem a školou společenství.“ Bratrské společenství je tedy domovem a školou. Místem, kde se máme cítit v bezpečí, kde se mnohému naučíme a zároveň jsme otevřeni pro všechny ostatní.

LÁMÁNÍ CHLEBA

Slavení eucharistie je velmi důležité. Známe mnohé příběhy, kdy lidé byli ochotní se nechat za slavení mše svaté zavřít, dokonce i zemřít. Ze svědectví některých kněží závěrných za minulého režimu můžeme vyčíst, jak pro ně bylo důležité slavit mši svatou. Neměli k tomu liturgické oděvy ani kalich ani patenu. Pouze modráky, lžící nebo dlaň, ale slavili eucharistii, která jim dávala sílu. Mohli bychom jmenovat mnoho dalších podobných příkladů. V dnešní době můžeme slavit eucharistii zcela svobodně, nejsme za to nějak trestáni. O to víc bychom tuto příležitost měli využívat co nejčastěji.

MODLITBA

Máme-li někoho rádi, trávíme s ním co nejvíce času. Mluvíme s ním o čemkoli, nasloucháme mu. To samé platí o našem vztahu s Bohem. Máme-li rádi Krista, pak nám nedělá problém naslouchat mu a mluvit s ním. Modlitba je setkání s živým Bohem. Pokud se někdo nemodlí, nemůže růst jeho vztah k Bohu. Je velmi důležité trávit čas s Pánem. Mít pravidelnou osobní modlitbu. Každému vyhovuje jiný způsob. Někdo se rád modlí růženec, někdo rád čte Písmo svaté, někdo se rád modlí litanie. Je mnoho způsobů, jak se modlit, hlavní je modlit se, cokoliv, kdykoliv, jakkoliv.

Církev má člověku pomáhat růst ve vztahu k Bohu a zároveň nám dává úkol, abychom o Ježíši svědčili svým životem. Jsme společenstvím lidí putujících k Bohu. Církev vedena Duchem Svatým nám ukazuje

směr a cíl našeho života. Dělá z nás poutníky. Nejsme tuláky, ale poutníky a mezi tím je velký rozdíl. Tulák se potuluje a neví, kam jde. Poutník má jasný cíl.

Papež František v encyklice *Fratelli tutti* v článku 276 říká: „Církev je domov s otevřenými dveřmi, protože je matka. A podobně jako Ježíšova matka Maria „chceme být církví, která slouží, která opouští domov a vychází ze svých chrámů, vychází ze svých sakristií, aby doprovázela život, podporovala naději, byla znamením jednoty... stavěla mosty, bořila zdi, zasévala semena smíření.“

Chtějme být těmi, kteří slouží, kteří vycházejí z chrámů a sakristií, doprovázejme život a podporujeme naději, které je v dnešní době tolik zapotřebí. Buďme znamením jednoty a stavme mezi sebou mosty, ne zdi, a rozsévme semena smíření.

Mons. Jan Paseka ■

Foto: Vlastimil Kašpar (Daniel)

TOUŽIL JSEM SLOUŽIT OSTATNÍM

Dětství prožil bez tatínka, kterého od něj násilně odtrhl komunistický režim. Kvůli víře nemohl studovat, proto se vyučil slévačem a stal se na několik let dělníkem. Po třinácti letech v kněžské službě ho papež Jan Pavel II. jmenoval brněnským biskupem. Dnes je VOJTĚCH CIKRLÉ nejdéle sloužícím biskupem v brněnské diecézi. V roce 2021 si připomněl pětáctýřicet let od kněžského svěcení a 20. srpna 2021 oslavil pětasedmdesáté narozeniny.

✓ **Narodil jste se rok po válce a ve vašich třech letech vám komunistický režim odvedl tatínka do vězení. Kde pracoval, jak byl aktivní, že se to soudruhům nelíbilo?**

Tatínek byl stejně jako jeho otec a strýc textilním mistrem. Po únoru 1948 se stal členem skupiny, která rozšiřovala protikomunistické tiskoviny.

✓ **Pamatujete si z raného dětství, jak jste prožíval coby malý chlapec skutečnost, že s vámi najednou z ničeho nic tatínek nebyl?**

Jako tříletý jsem byl příliš malý na to, abych chápal, co znamená odloučení na

šestnáct let, na které byl tatínek odsouzený, i všechny další souvislosti s tím spojené. Ale už jsem vnímal, jak tato situace dopadala na maminku, starší sourozence a příbuzné, s nimiž jsem byl v kontaktu. Pro mě se to stalo problémem až později, když ostatní kluci měli tatínky a já ne. A měli tatínky jiné, „normálně oblečené“. Ten můj, jak si jej pamatuji z první čtvrt hodinové návštěvy ve vězení, byl nakrátko ostříhaný, měl vpadlé oči a vězeňské hadry na něm doslova visely. Kvůli trvalému hladovění tehdy vážil jen třiatřicet kilo.

✓ **Byla maminka v době, kdy se tatínek ocitl v kriminále, zaměstnaná?**

Maminka do zaměstnání nikdy nechočila, pomáhala své sestře s krejčovstvím, vychovávala nás tři kluky a měla na starost domácnost s poměrně velkou zahradou s jahodami, salátem, okurkami a dalšími plodinami, které byly jediným zdrojem všech jejích příjmů. Až později začala dostávat přídávky na děti.

✓ **Zůstala sama s dětmi ve věku osmatřiceti let. Jak tuto nesmírně psychicky i ekonomicky těžkou situaci zvládala?**

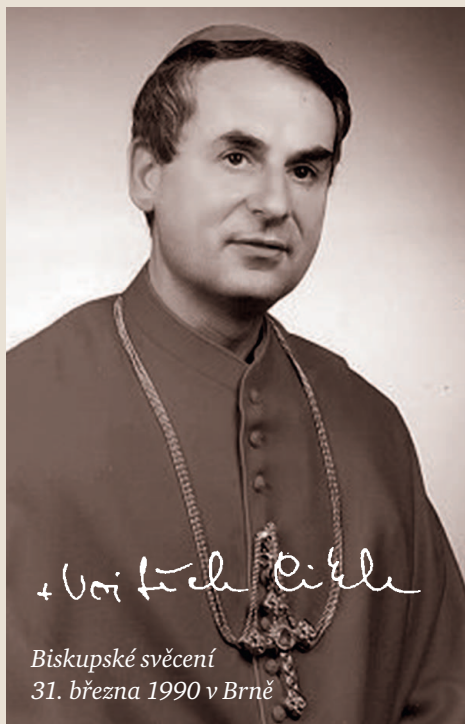
S vypětím všech sil a ve velkém hmotném nedostatku. Zatímco my tři kluci jsme vždy měli základní potraviny, později jsem se dozvěděl, že ona někdy hladověla. Pamatuji si na jeden slavnostní oběd, kdy jsme měli všichni dohromady jeden špekáček rozdělený na čtyři díly a k tomu velké množství brambor. Od té doby patří uzenina a brambory k mým oblíbeným jídlům. Přesto nás tři kluky dokázala maminka nenásilně vést k důvěře v Boha, o kterého se sama opírala. A mnozí dobrodinci, kteří nás ve farnosti nezištně podporovali, kladli, aniž to věděli, nevyslovenou otázku: Chceš mít také podíl na něčem dobrém?

✓ **Jak máte v paměti uchované vzpomínky na dětství a dospívání? Čemu jste se věnoval ve volném čase, jaké jste měl koníčky, co vás bavilo?**

Asi jako každý kluk, který vyrůstal v místě slavného závodního okruhu, jsem si přál být automobilovým nebo motocyklovým závodníkem. Když si bratr koupil ojetou Jawu 250, poznával jsem s ní širší okolí i celou republiku a zkoušel její limity. Později, když se vrátil z vězení bratr maminky, můj strýc a zároveň křestní kmotr, snažil se mi nahradit tátu a brávil mne na atletiku a na hvězdárnu. Tam ve mně probudil celoživotní vztah a lásku ke sportu, k astronomii i filozofickým otázkám s vesmírem spojeným. Byl jsem členem party mladých lidí kolem kostela, na kůru jsem o Vánocích hrál na housle a na klarinet. S hudební skupinou jsem také jezdíval hrát po zábavách. Po všech těchto stránkách jsem měl bohatý život.

Lenka Fojtíková

Rozhovor převzat z *Katolického týdeníku*
(č. 34/2021)

*Biskupské svěcení
31. března 1990 v Brně*

NEBOJ SE

Neboj se přiblížit k Bohu. On tě o nic neokrade. Naopak. Dá ti všechno, co potřebuješ: lásku, sílu, pokoj, radost. Dá ti, abys zářil jako světlo ve všech myslitelných temnotách.

Neboj se.

ÚKOL

Přinášejte Ježíše všude tam, kde jste. Ať vám září z obličeje, ať se z vás usmívá, ať z vás miluje druhé...

*Vojtěch Cikrle
...aby mohlo vyrůst něco krásnějšího.
Nakladatelství Cesta 1999*

„Celý život jsem prosil Pána, abych se stal jeho darem pro druhé. A stále jsem cítil, jak On obdarovával mne. Vždy jsem byl šťastný, že mne povolal do své služby, a prosil jsem ho, aby takovou radost poznalo co nejvíc lidí. Znovu a znovu jsem žasl, jak v jeho blízkosti ztrácely všechny kříže služby svou hrozivost a tíhu. Dokonce i tehdy, kdy mne Bůh obdarovával i tím, co mně bral.“

*Úryvek ze slova biskupa Vojtěcha
ke jmenování jeho nástupce*

„NEBOJTE SE!“

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA / 26. 5. 2019

Milé sestry, milí bratři,

loďka církve pluje v těchto časech po rozbouřených vodách. Je zmitána větrem a vlnami, které vyvolávají strach a pochybnosti a kladou řadu otázek: Má to vše Bůh ve svých rukou? Je to tak, jak si přeje? Jak se může dívat na viny, skandály a hříchy, z nichž ani jediný nemůžeme zlehčovat? Jak se může dívat na nemoci, utrpení, rozbitá manželství a války všeho druhu?

Zde je třeba říct základní věc: Bůh nemá zálibu ve zlu ani v žádném hříchu. A dal nám svobodu, protože svoboda je podmínkou lásky. Nikdo z nás není bezduchou loutkou a v každém svém rozhodnutí můžeme volit mezi dobrem a zlem. Touhu po svobodě Božích dětí jsme spolu se zřeknutím se ducha zla, všeho co působí a čím se pyšní, nedávno osobně vyznali při velikonoční vigílii. Přesto stále zůstáváme křehkými lidmi. Jak konkrétně můžeme žít z daru víry?

V evangeliu svatého Jana jsou popsány dva příběhy odehrávající se na Genezaretském jezeře. Jeden z nich začíná po rozmnožení chlebě, kdy zázrakem nasycení lidé chtějí Ježíše prohlásit za krále, ovšem bez souvislosti s jeho mesiášským posláním. Ale on se od nich vzdálí a vystupuje na horu, aby se modlil, zatímco jeho učedníci sestupují k moři, aby se vrátili domů bez něho. Při velké námaze na moři, které se vzdouvá nárazy silného větru, uveslují za noc jen šest kilometrů. Zůstávají bezmocní, ve tmě, uprostřed rozbouřených vod.

Nepodobají se tak trochu nám? Se všemi okolnostmi rozbouřeného nočního moře, beznadějným smýšlením, vyčerpáním, zkla-

manými nadějemi, opuštěností a strachem, jak to dopadne?

A právě v takové chvíli přichází k učedníkům Ježíš. Jenomže oni se ho bojí. Je zvláštní, jak právě tento druh strachu stále přetrvává. A Ježíš ustrašené vyčerpané učedníky utěšuje: „To jsem já, nebojte se!“ Evangelní příběh pokračuje nečekaným způsobem. Učedníci chtějí vzít Ježíše na loď – ale vtom loď přirazila ke břehu, k němuž pluli. O rozbouřeném moři se už nikdo ani slovem nezmiňuje. Je to stále stejné: když se setkáme se svým Pánem, ucítíme pod nohama pevnou zemi. (Jan 6,1-21)

Druhý příběh zaznamenává jednadvacátá kapitola Janova evangelia. Po velikonočních událostech je popsáno stejné moře. Opět v noci, ale tentokrát klidné. Učedníci se vydávají na lov, ale celou noc se namáhají marně. Nechytili vůbec nic. Když začíná svítat a není ještě dobře vidět, kdosi jim na břehu řekne: „Hodte síť na pravou stranu...“ Poslechnou a v úžasu z toho, co se děje, poznává jeden z nich v tajemném člověku Ježíše.

Jako tehdy učedníci, i my máme mít při našich každodenních námáhách stejnou citlivost, vnímavost, pokoru a touhu po Bohu. Při cestě do práce, při starostech o domácnost, při únavném sezení u monitoru, při nejrůznějších pracovních činnostech a profesích i při prožívání řady běžných životních starostí i radostí.

Jak můžeme posílit naši víru, naději a lásku uprostřed rozbouřených vod nebo při neúspěšné a bezvýsledné práci, do které jsme vložili všechnu svou námahu? Určitě modlitbou. O to intenzivněji v týdně, který budeme

nyní prožívat před slavností Soslání Ducha Svátého. Dále přijímáním svátostí a pravdivým duchovním životem. Denní modlitbou objevujeme Boha stále intenzivněji, svátosti nám v tomto objevování pomáhají.

Každé naše setkání s Kristem v modlitbě, ve svátostech nebo skrze setkání s jinými lidmi je – s nadsázkou řečeno – „pracovní schůzka“, kde se rozdělují úkoly a každý z nás poznává, jak má a může naplňovat svůj život a své poslání.

Jaké? Dát světu pochopit, že křesťanské poselství – evangelium – je radostná zvěst o osvobození od zla a falešných cest a zároveň silná výzva volit dobro pramenící v Bohu. Modlitba nikdy není ztráta času, ale objevováním jeho hodnoty. Modlit se znamená počítat s Bohem, brát vážně jeho přítomnost, uznávat jeho moc a důvěřovat mu.

Modlit se, to znamená dávat se Bohu k dispozici, hledat jeho vůli, odpovídat na jeho vedení v životě. Uvědomovat si, co pro náš život znamená, a děkovat mu. Modlitbou, třeba i velmi stručnou, která není bezmyšlenkovitým odhrknutím nějakého textu, bychom měli začínat každou činnost, které se věnujeme.

Jak je to ale ve skutečnosti?

Mnohdy jsou naše modlitby jen diktováním Bohu, protože my přece zcela jasně víme, co by měl v tom kterém okamžiku udělat. A někdy je náš prostor pro modlitbu jen chvíle, která zůstane po vypnutí televize či počítače, po odložení knihy nebo časopisu – zkrátka čas, kdy jsme disponováni jen k jedinému, k usnutí. Často naší modlitbě chybí to úplně základní – pokorný postoj Panny Marie. Jen v jeho důsledku mohla Maria říct: „Chci, aby se stalo to, co chceš ty...“ A jen díky tomuto postoji mohla přijmout Ducha Svátého a dát život Spasiteli. Naším úkolem, ať se v životě zabýváme čímkoliv, je povolání ke stejnému mateřskému úkolu: dát život Kristu a přivádět ho do našeho světa.

V Písmu jsme častokrát a v mnoha souvislostech povzbuzováni slovy: „Nebojte se!“ Vyjdeme-li na cestu s Bohem, octneme se na prahu velkého dobrodružství.

S překážkami i s příslibem vítězství. Nevíme, co nás čeká zítra, za měsíc, za rok. Netušíme, jak se bude odvíjet náš život a jakým způsobem budeme povoláni ke službě. Jedinou jistotou na cestě v realitě tohoto světa bude naše srdce s důvěrou obrácené k Ježíši v Duchu, kterého nám dal.

Milé sestry, milí bratři, nebojte se! Ať se vaše srdce v žádné situaci nechvěje ani neděsí.

Za to se modlím a k tomu každému z vás žehnám.

✙ biskup Vojtěch

Foto: L. Fojtíková

ROZHOVOR
S OTCEM BISKUPEM
VOJTĚCHEM CIKRLÉM

Foto: L. Fojtíková

Objevovat krásu obyčejných věcí v přírodě i v lidech...

✚ Otče biskupe, po více než třiceti letech jste v červnu tohoto roku předal vedení brněnské diecéze. Za co dnes Bohu nejvíce děkujete?

Za důvěru a doprovázení v situacích radostných i beznadějných. Také za každého, s kým jsem se mohl potkat. Zvlášť děkuji za kněze a zasvěcené osoby – za jejich modlitby a práci na společném díle, které nám všem Pán světil.

✚ Těžko uvěřit, že za dobu svého biskupského působení jste vysvětil přes 250 kněží a přes 40 jáhnů, posvětil přes 50 novostaveb kostelů a kaplí a udělil svátost biřmování téměř 150 tisícům lidí. Jaký je váš obraz církve po všech těch letech služby a setkávání s lidmi?

Obrazně bych přirovnal život církve k široké plynoucí řece, která se rozlévá mezi levým a pravým břehem. Mým přáním i snahou bylo, aby se na žádné straně ze svých břehů nevyklácala.

✚ Máte za sebou také obrovskou zkušenost v pozorování života církve a světa. V čem vidíte největší rozdíly mezi dobou, kdy jste přebíral brněnskou diecézi, a dnešní situaci v církvi a ve světě?

Rozdílů je celá řada a zvětšují se s každou nastupující generací a tím, co ji formuje. Cíl však zůstává stále stejný a pouze očima víry je možné vidět v proměnách času církve jako

společenství lidí putující s Kristem dějinami. Zdá se, že dnes roste trend k soukromému – a tím často i velmi subjektivnímu – hodnocení mnoha věcí souvisejících s církví, které ovšem nejsou podloženy základními znalostmi o ní. A bohužel i bez modlitby, která sjednocuje.

✚ Máte pravdu, dnes se velice potýkáme s individualismem. Možná proto se papež František snaží podnítit synodálním procesem reflexi nad „my“. Jak se nebát „my“? Jak opustit „já“ kvůli „my“?

Když se všichni zcela dáme Bohu k dispozici a necháme se vést jeho Duchem, promění se i naše uvažování a postoje.

✚ „My“ vytváří také společné naslouchání Božímu slovu. Kdybyste měl uvést jeden text z evangelia, který ve vás nejvíce pulzuje a žije, který by to byl?

Texty Písma, které mne aktuálně oslovují, se během života a situací, které přináší, samozřejmě mění. Ale na prvním místě stále zůstávají slova Žalmu 115: „Nikoliv nám, Hospodine, nikoliv nám, ale svému jménu zjednej slávu pro své milosrdenství a pro svou věrnost.“ Podobný postoj vyjadřují slova Panny Marie při zvěstování a také slova Pána Ježíše při jeho zápasu v Getsemanské zahradě. To vše se stalo inspirací pro mé biskupské heslo „Ne já, ale Ty“.

✚ Biskup svou službu nekončí předáním diecéze. Už víte, co budete dělat?

Otec biskup Pavel mne pověřil péčí o duchovní život kněží a jáhnů v brněnské diecézi, což je oblast, která je mi blízká, a těším se, že se svými spolubratry budu nadále v blízkém osobním kontaktu, a to s lepšími časovými možnostmi než doposud.

*Kardinál Miloslav Vlk
a brněnský biskup Vojtěch
Cikrle na návštěvě u papeže
Jana Pavla II. ve Vatikánu
v roce 1994 a 1997*

Foto: archiv brněnského biskupství

Brněnští biskupové Mons. Pavel Konzbul a Mons. Vojtěch Cikrle.

Foto: Jiří Sláma / Deník

✚ **Když jste byl kluk, prý jste jezdil na motorce. Možná by to nebyl špatný nápad ani teď. Mohl byste tak trochu z nenadání navštěvovat faráře...**

Ano, motorky byly mou vášní a touhou, asi jako každého kluka, který vyrůstal v blízkosti závodního okruhu. Teď bych už asi volil jiný dopravní prostředek. Ale když to tak říkáte – že bych o tom ještě uvažoval?

✚ **A budete cestovat? Je třeba země, kterou byste chtěl navštívit?**

Pracovně i soukromě jsem najezdil i nálétal statisíce kilometrů po naší vlasti i napříč světem, takže v tomto směru žádné přání nemám. Těším se, že budu mít možnosti a čas objevovat krásu obyčejných věcí v přírodě i v lidech.

✚ **A na co se ještě těšíte?**

Na sněh, mraz a dlouhé noci. Na jahody a rozkvetlé stromy. Na teplo, slunce a hory. Na barevné stromy a nové víno. Na setká-

vání s lidmi dobré vůle. A na mnoho dalších krásných věcí. A jednou na setkání s Pánem, který všechno tvoří.

✚ **Otče biskupe, chtěl bych vám na závěr poděkovat také jménem nás, pallotínů, že jste nás v roce 2009 přijal do brněnské diecéze a tím mimo jiné umožnil pokračovat ve vydávání časopisu „Apoštol“. Jménem čtenářů „Apoštola“ vám přeji vše dobré a prosím o vaše požehnání...**

Milý otče Wojciechu, milí čtenáři časopisu Apoštol Božího milosrdenství – rád vám všem žehnám k radostnému životu s Bohem.

Připravil

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

*K požehnání dlužen v Bole
Ti ze srdce žluha
+Vojtěch*

MODLITBA

(Den. 146)

Modlitbou se duše vyzbrojuje ke každému druhu boje. Ať je duše v jakémkoli stavu, má se modlit.

Musí se modlit duše čistá a krásná, neboť by jinak ztratila svou krásu;

musí se modlit duše usilující o tu čistotu, neboť jinak by ji nedosáhla;

modlit se musí duše sotva obrácená, jinak by opět upadla;

musí se modlit duše hříšná, ponořená v hříších, aby mohla povstat.

A neexistuje duše, která by se nemusela modlit, protože veškerá milost stéká přes modlitbu.

SLUŽEBNÍK BOŽÍ P. RICHARD HENKES, SAC

Narodil se 26. května 1900 v Ruppachu (diecéze Limburg) v Německu. Roku 1919 vstoupil do Společnosti katolického apoštolátu (SAC, zvaní též pallotini) a dne 6. června 1925 byl v Limburgu vysvěcen na kněze. Jako učitel působil ve studijních zařízeních palotinu v Schönstattu a v Alpen, od r. 1931 pak v Horním Slezsku, ve městech Katscher (dnes Kietrz) a Frankenstein (Ząbkowice Śląskie). Při mimořádných úkonech duchovní správy ukázal jako postní kazatel a exercitátor především mladým lidem cestu, jak žít svou vírou v době nacismu. Postavil se jednoznačně proti národněsocialistickému názoru a odvážně zvěštoval poselství křesťanství. Věděl, že nacismus je ideologie zla a nenávisti, zároveň byl hluboce přesvědčen o velikosti Ježíšova poselství lásky a navíc měl v sobě sílu a odvahu obojí nejen srozumitelně a nahlas pojmenovat, ale také konkrétně a prakticky uskutečnit.

V roce 1941 se P. Henkes stal duchovním správcem malé farnosti Strahovice na Hlučínsku. Kromě plnění povinností faráře se též věnoval exerciciím v exercičním domě sv. Josefa v Branicích a vystupoval jako kazatel na různých místech v širokém okolí. Jeho činnost byla sledována gestapem. Na základě udání byl 8. dubna 1943 pro „pobuřování národa z kazatelny“ zatčen a 10. července poslán do koncentračního tábora v Dachau.

„Jdu za svou cestou s Bohem,“ píše a pokouší se zde povzbudit sklíčené, pomoci hladovějícím. Učí se též česky – po válce chce zase působit na východě.

Když v prosinci 1944 vypukla v koncentračním táboře tyfová epidemie, byly některé vězeňské bloky (mezi nimi i „český“ blok č. 17) prohlášeny za uzavřené bloky smrti. Tehdy se P. Richard Henkes – vědom si náročných požadavků evangelia i rizik provázejících jeho rozhodnutí – přihlásil jako dobrovolný ošetřovatel

k péči o nemocné a umírající. Mnohým tak daroval v posledních chvílích života jako člověk lidskou blízkost, mnohým jako kněz skrze svátosti blízkost Boží. Seznámil se zde i s P. Josefem Beranem, pozdějším pražským arcibiskupem a kardinálem, dalším z kandidátů na blahořečení.

Při své službě nemocným však P. Henkes sám smrtelně onemocněl a své nemoci 22. února 1945 podlehl. Jeho tělesné ostatky byly zpopelněny a popel tajně převezen mimo koncentrační tábor. V neděli 7. června 1945, v den 20. výročí jeho primice, pak byl popel tohoto mučedníka lásky k bližnímu, přirovnávaného k polskému knězi P. Maxmiliánu Kolbemu, slavnostně uložen do hrobu na hřbitově palotinu v Limburgu.

Beatifikace P. Richarda Henkese proběhla 15. září 2019 v katedrále v Limburgu. Liturgická památka byla stanovena na 21. únor, tedy den před výročí jeho mučednické smrti.

pallotini.cz

I když mě pravda zničí

PATER RICHARD HENKES
V KONCENTRAČNÍM
TÁBOŘE DACHAU

*Z předmluvy biskupa
Martina Davida:*

Mám velkou radost, že se podařilo vydat v českém jazyce tuto komiksovou podobu životního příběhu blahoslaveného pallotina Richarda Henkese. Jeho příběh k nám tak může nově promlouvat také formou obrazu. (...) Blahoslavený Richard Henkes žil v blízkém spojení s Kristem všude, kde působil – ve škole, ve farnostech a nakonec v koncentračním táboře. Stal se mučedníkem lásky k bližnímu a živým obrazem Krista. Tato komiksová kniha plná obrazů z jeho života nás může inspirovat k tomu, aby i obraz našeho života nesl podobnost s Kristem a byly v něm zřetelně viditelné rysy jeho lásky.

Formát: A4

Počet stran: 42

Cena: 276 Kč

Vydalo Petrinum

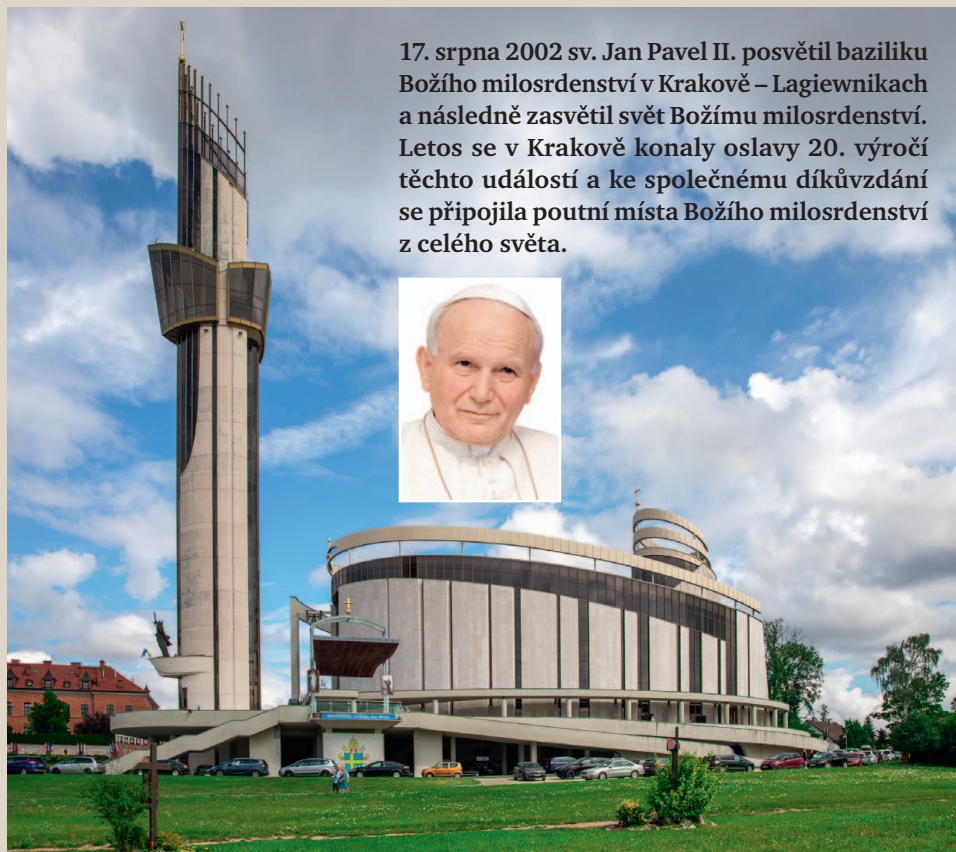
Objednávky: www.petrinum.com

Tel.: 731 402 878

E-mail: obchod@petrinum.com

ABY OHEŇ MILOSRDENSTVÍ HOŘEL

JUBILEUM 20. VÝROČÍ ZASVĚCENÍ SVĚTA BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
A POSVĚCENÍ BAZILIKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V LAGIEWNIKACH

17. srpna 2002 sv. Jan Pavel II. posvětil baziliku Božího milosrdenství v Krakově – Łagiewnikach a následně zasvětil svět Božímu milosrdenství. Letos se v Krakově konaly oslavy 20. výročí těchto událostí a ke společnému díkůvzdání se připojila poutní místa Božího milosrdenství z celého světa.

Od srpna 2021 se po celý rok konaly přípravy k jubileu. Během této doby krakovský arcibiskup připravoval každý měsíc rozjímání, ve kterých probíral postupně slova modlitby zasvěcení, kterou sv. Jan Pavel II. zasvětil svět Božímu milosrdenství v roce 2002.

K oslavám se připojilo také poutní místo ve Slavkovicích. Několik věřících z ČR se také zúčastnilo oslav a setkání v Krakově. Máme radost z toho, že zůstáváme ve spo-

jení s poutními místy Božího milosrdenství z celého světa, sjednocení kolem Łagiewnik, místa, kde žila a zemřela sv. Faustyna.

Přinášíme vám několik informací a fotografií z Łagiewnik a prosíme, abyste ve svých modlitbách pamatovali na všechny, kteří po celém světě vidí potřebu šířit poselství o Božím milosrdenství a podle svých možností se angažují a snaží, aby oheň Božího milosrdenství hořel a šířil se do celého světa.

BAZILIKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V LAGIEWNIKACH

Dynamický rozvoj kultu Božího milosrdenství a poutního hnutí do svatyně v Krakově-Lagiewnikách po blahorečení sestry Faustyny přiměl v roce 1996 krakovského arcibiskupa kardinála Františka Macharskiego, aby založil nadaci, jejímž účelem bylo postavit nový chrám (pro 5000 lidí) a sociální zařízení pro poutníky. O rok později (7. června 1997), během návštěvy Lagiewnik, svatý otec Jan Pavel II. posvětil základní kámen z Golgoty pro stavbu kostela. 17. srpna 2002 – při své poslední pouti do Polska – posvětil nový chrám a svěřil celý svět Božímu milosrdenství. 6. března 2003 byl bazilice v Lagiewnikach udělen titul bazilika minor.

Bazilika, postavená podle projektu Witolda Čęckiewiczze, připomíná loď a je spojena s novodobou „archou smlouvy“, kde mohou najít spásu všichni, kdo doufají v Boží milosrdenství. Za velkým kamenným oltářem se v presbytáři nachází svatostánek ve tvaru zeměkoule s vyznačenými kontinenty, obklopený křovím zmítaným silným větrem, symbolizujícím moderní svět nebo člověka spleteného různými proudy. V tomto keři nad svatostánkem je umístěn obraz Milosrdného Ježíše (od Jana Chrzášczce), který nám připomíná, že v Božím milosrdenství nalezneme svět pokoj a člověk štěstí – jak řekl Svatý otec Jan Pavel II. Někteří ve výzdobě presbytáře vidí spíše symboliku hořícího keře, z něhož Bůh promluvil k Mojžíšovi; jako Bůh kdysi mluvil k Mojžíšovi, tak i v naší době mluvil skrze sv. Faustynu, přinášející prorocké poselství milosrdenství pro církev a svět.

Na stěnách oddělujících presbytář od hlavní lodi je obraz Panny Marie Milosrdné z Brány úsvitu (od Jana Chrzášczce) a na druhé straně slova modlitby svěření světa

Božímu milosrdenství. U vchodu do baziliky je základní kámen z Golgoty, posvěcený Svatým otcem Janem Pavlem II., a pamětní deska připomínající pout' Svatého otce Jana Pavla II. do Lagiewnik a posvěcení baziliky (17. srpna 2002).

Vitráže jsou instalovány ve vertikálních okenních prostorech a nad kůrem. Ta je s rozlohou 148 m² největší vitráží v Krakově. Představuje obrovské slunce, na jehož pozadí můžete vidět svítící kříž – symbol víry a nejsmysluplnější znamení Božího milosrdenství. Pod linií horizontu se nachází moře, které barevně ladí s bočními vitrážemi v bazilice, které mají navodit dojem vynorení se z mořských hlubin. Autorem vitráží je architekt baziliky Lagiewniki prof. Witold Čęckiewicz a umělkyně Małgorzata Toborowicz.

V dolní části baziliky se nachází pět kaplí, vyzdobených církvemi z evropských zemí.

Kaple sv. Faustyny

Centrálně je umístěna **kaple sv. Faustyny**, jejíž výzdoba je darem italského episkopátu (proto se také používá název „italská kaple“). V kapli za oltářem je svatostánek ve tvaru rozvíjejícího se květu, který odkazuje na slova sv. Faustyny, že Boží láska je květina a milosrdenství je její ovoce (Deník 949). Nad svatostánkem se nachází obraz sv. Faustyny s „Deníkem“ od Jana Chrzášczce, umístěný do oltářního prostředí ve tvaru otevřené knihy. Před oltářem jsou umístěny ostatky sv. Faustyny, uložené v relikviáři ve tvaru růže.

Kaple Communio Sanctorum

Po pravé straně vchodu, v dolní části baziliky, se nachází **kaple Communio Sanctorum**, která byla 9. října 2004 během maďarské národní pouti vysvěcena uherským primasem kardinálem Péterem Erdő a krakovským arcibiskupem kard. Františkem Macharskim. Výzdoba této kaple je darem maďarské církve, proto se lidově používá název: „maďarská kaple“. Je vyzdobena nádhernými mozaikami na bočních stěnách, které zobrazují přes 60 světců a blahoslavených z Maďarska, Polska a dalších evropských zemí, kteří napsali nejkrásnější stránky v dějinách církve. Další skupiny těchto postav doprovází text osmi požehnaní z Horského kázání, která jsou jakýmsi komentářem k jejich životům. Maria, Matka Boží, vede průvod svatých. Nad mramorovým oltářem se nachází mozaika Milosrdný Ježíš se sv. Faustynou, naslouchající Jeho slovům, a na okraji v mnoha jazycích slova: Ježíši, důvěřuji Ti! Před oltářem v relikviáři ve tvaru pravé ruky je umístěna část ostatků sv. Štěpána, krále uherského. Autorem návrhu interiéru kaple a jejím zhotovitelem je maďarský umělec, řeckokatolický kněz László Puskás s manželkou.

Vpravo vedle kaple Communio sanctorum je **kaple sv. Ondřeje apoštola**, jehož obraz je darem řeckokatolické církve v Polsku a na Ukrajině. Ikonostas s obrazem sv. Ondřeje, patrona východní církve,

je dílem ukrajinského umělce Lubomira Medwida. Kromě toho je kaple zdobena bohatou polychromií vyrobenou v duchu východní tradice a obsahující poselství související s dějinami církve. Malířské kompozice Timura Karima a Małgorzaty Dawidiuk zobrazují: Katedrála Matky Boží, Křest Rusi (Ukrajina), Nejsvětější Trojice Starého zákona (Abrahamovo pohostinství), Kristus Acheiropoietos (Mandylion, Abgarův závoj) a Povýšení sv. kříže. Kaple byla posvěcena 24. června 2007 metropolitou přemýšlským a varšavským arcibiskupem Janem Martyniakem a krakovským arcibiskupem kardinálem Stanislavem Dziwiszem.

Kaple sv. Ondřeje apoštola

Po levé straně vchodu do spodní části baziliky se nachází **kaple sv. Kříže**, vyzdobená věřícími z Německa, proto se také používá název „německá kaple“. V jejím presbytáři upoutá pozornost věřících velký kříž s trnovou korunou. Na stěnách jsou zastavení kří-

Kaple sv. Kříže

žové cesty. Kříž a obrazy Ježíšova umučení vypovídají nejpřesněji o Boží milosrdné lásce k člověku. V presbytáři je umístěna postava sv. Edity Stein, patronky Evropy.

Kaple Sedmibolestné Panny Marie

Vlevo vedle kaple sv. Kříže se nachází kaple Sedmibolestné Panny Marie, jejíž výzdoba je darem slovenské církve, proto se jí také říká „slovenská kaple“. Autorem návrhu je architekt Marian Sitarčík. V kapli dominuje krásná Pieta od Jana Lesňáka. Stěny zdobí fresky zobrazující sedm bolestí Matky Boží od Petra Čambála a slova z „Magnificat“ v liturgických jazycích církve v době apoštolů Slovanů sv. Cyrila a Metoděje: ve staroslověně, latině, řečtině a hebrejštině, a ve slovenštině. Za oltářem je prosklená stěna pokrytá grafikou znázorňující uložení Ježíše do hrobu a jeho zmrtvýchvstání. Slavnostní posvěcení kaple během slovenské národní pouti, dne 19. dubna 2008, provedli předseda Slovenského biskupství biskup František Tondra, prešovský řeckokatolický arcibiskup Jan Babjak a krakovský arcibiskup kardinál Stanisław Dziwisz.

Vedle baziliky stojí věž (76 metrů) zakončená křížem. Ve výšce přes 40 metrů je vyhlídková plošina, ze které je vidět panorama Krakova a okolí a při dobré viditelnosti i Tatry. Je přístupná pěšky (315 schodů) nebo výtahem. Nad vchodem do věže se nachází socha Svatého otce Jana

Pavla II. (autor Witold Cęckiewicz), která ukazuje papeže jako poutníka pokoje (držícího v ruce holuba) a nesoucího dar poselství Božího milosrdenství světu. Pomník byl odhalen 27. května 2006 během pouti Svatého otce Benedikta XVI. do Lagiewnik.

(s. M. Elżbieta Siepak ZMBM,

převzato z www.sanktuarium.faustyna.pl)

JUBILEUM

„Je potřeba si pamatovat, že čas a místo patří zcela Bohu. I když lze každou dobu a celý svět považovat za Jeho „chrám“, existují časy a místa, která si Bůh vybírá, aby v nich lidé mohli zvláštním způsobem zakoušet Jeho přítomnost a Jeho milost. A lidé vedení smyslem víry přicházejí do těchto míst, protože jsou si jisti, že skutečně stojí před Bohem, který je tam přítomen“ – to jsou slova sv. Jana Pavla II., která v tomto chrámu pronesl při jeho posvěcení 17. srpna 2002 – přesně před 20 lety.

A než se to stalo, kardinál Franciszek Macharski, arcibiskup krakovský, požádal Svatého otce: „Svatý otče, pokorně vás prosím, zasvěťte tento nový kostel. Ať je to oslava Boha, který je bohatý na milosrdenství. Ať je to znamení, které celému světu dal nástupce sv. Petra, že lidstvo nepozná pravý pokoj, dokud se s důvěrou neobrátil ke Kristovu milosrdenství. Ať lidé z tohoto místa – a z tolika míst uctívání Božího milosrdenství po celém světě – odcházejí posíleni ve víře, že Bůh je láska. S důvěrou, že láska je možná. Jen aby každý čerpal z darů Božího odpuštění a pokoje a chodil mezi bratry a sestry jako apoštol a svědek a jako pracovník Božího milosrdenství.“

„Dnes sem přicházíme s velkým díkůvzdáním.“

(slova P. Zbigniewa Bielase, rektora baziliky a poutního místa Božího milosrdenství v Lagiewnikach).

Průvod na začátku mše sv.

Modlitba zasvěcení BM

Průvod s dary brazilské mládeže

V neděli 14. srpna 2022 se konaly oslavy 20. výročí zasvěcení světa Božímu milosrdenství. Mši svatou v 10.00 hod. sloužil krakovský arcibiskup Marek Jędraszewski za účasti biskupa Jana Zajáce (bývalého rektora baziliky). Mše svatá se zúčastnilo mnoho kněží z poutních míst Božího milosrdenství z celého světa, sestry z Kongregace Sester Božího milosrdenství z Lagiewnik a ctitelé Božího milosrdenství ze všech zemí světa, kteří přijeli tento den do Krakova.

Během mše svaté krakovský arcibiskup posvětil zvony naděje pro poutní místo Božího milosrdenství v Austrálii a v Holandsku. V závěru mše svaté se všichni pomodlili modlitbu, kterou v roce 2002 zasvětil svět Božímu milosrdenství sv. Jan Pavel II. Jednotlivé věty modlitby recitovali kněží z poutních míst Božího milosrdenství v jazyce země, ze které přijeli.

Ve středu 17. srpna následovaly oslavy 20. výročí posvěcení baziliky Božího milosrdenství. Mše svatá se kromě krakovského arcibiskupa zúčastnil také kardinál Stanislav Dziwisz.

MODLITBA ZASVĚCENÍ BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Slovy modlitby zasvěcení Božímu milosrdenství, kterou v roce 2002 zasvětil svět Božímu milosrdenství sv. Jan Pavel II., se modlíme po každé mši svaté ve Slavkovicích. Sjednocujeme se tak se všemi ctiteli Božího milosrdenství a na přímluvu sv. Jana Pavla II. a sv. Faustyny neustále vyprošujeme Boží milosrdenství pro celý svět.

OHEŇ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

V den oslav, v neděli 14. srpna, se četlo evangelium podle sv. Lukáše (Lk 12, 49-53). Pán Ježíš nám v tomto evangeliu sděluje, po čem touží: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!”

Ježíšova touha je spojena s námi. Oheň milosrdenství by měl hořet v nás. Lagiewniki jsou místem jiskry a Večeřadlem Božího milosrdenství, kde skrze Ducha Svatého jsme neustále zapalováni. Je to také místo, kde pobývá sv. Faustyna – a vyprošuje milosti všem ctitelům Božího milosrdenství. -red-

Z Krakova do Slavkovic nepříliš přímou cestou

V polovině srpna 2002 jsem jel na dovolenou, kterou jsem měl naplánovanou na Krakovsko-Čenstochovské vrchovině. Stopoval jsem auta oblečený do kleriky. Byl jsem v té době bohoslovcem a rád jsem využíval toho, že jsem nemusel dlouho čekat, aby někdo zastavil. Tentokrát mě vzal do svého vozidla františkán, Maďar (dobře mluvil polsky), který přijel do Polska kvůli probíhající návštěvě Svatého otce Jana Pavla II. Pracoval totiž pro maďarská katolická média. Hned se mě otázal, jestli jedu do Krakova na setkání s papežem. Já jsem odpověděl, že ne. Měl jsem totiž naplánovaný pobyt někde v přírodě spolu s mojí sestrou a našimi kamarádkami. Františkán se divil, že mě nezajímá návštěva papeže, ale přesto nabídl, že má vstupenky na konsekraci nově postaveného kostela Božího milosrdenství v Krakově Lagievnikach. Měl to vykonat sám papež. Povíдали jsme si ještě a mně vrtalo hlavou, že to možná není špatná myšlenka, být u toho. Řekl jsem, že uvidím, co řekne sestra a kamarádky. On mi pak řekl, že pokud se rozhodneme, tak jej můžu najít v tiskovém centru, které obsluhuje návštěvu papeže.

Pak jsem se potkal se sestrou a ostatními a rozhodli jsme se, že upravíme plány naší dovolené a pojedeme tam. V Krakově jsme stáli nedaleko kostela (myslel jsem zpočátku, že vstupenky jsou dovnitř, kdybych věděl, že budeme venku, tak bychom se možná nerozhodli kladně) ve velkém vedru a pálícím slunci. Vryl se mi ale do paměti okamžik, kdy na konci kázání papež řekl, že teď zasvětil svět Božímu milosrdenství. Tehdy jsem zbystřil: to asi nikdo nečekal, vždyť o tom se dříve nemluvalo. Cítil jsem, že se jedná o velmi důležitý moment a úkon.

Někteří znalci života papeže poukazovali na to, že on jakoby spěchal, aby to mohl udělat ještě před svojí smrtí. Já osobně mám za to, že konsekrace toho nového kostela v Krakově byla pro papeže jakousi předmlouvou k tomu, aby zasvětil svět Božímu milosrdenství; že to byl úkon mnohem důležitější než samotné vybudování této baziliky. Den smrti Jana Pavla II., sobota večer, kdy už církev prvními nešpory vstoupila do slavení Svátku Božího milosrdenství, je pro mě potvrzením od Nebeského Otce, že jedním z nejdůležitějších úkolů papeže bylo to, aby světu ohlašoval pravdu o milosrdném Bohu.

Tehdy v Krakově jsem ale netušil, že i moje cesta bude spojená s šířením úcty k Božímu milosrdenství. Rok poté jsem viděl, jak se několik málo poutníků odděluje od hlavní skupiny putující k Panně Marii v Čenstochové. Bylo mi řečeno, že budou putovat do Krakova a že nápad uskutečnění této pouti vznikl při zasvěcení světa Božímu milosrdenství. Další rok jsem se této pouti účastnil; skupinu vedl P. Zenon Hanas SAC, dnešní provinciál otců pallotinů. Další tři roky jsem takto v létě putoval z Varšavy do Krakova, pak jsem se o to jednou pokoušel, když už jsem byl v České republice. Tento pokus nevyšel kvůli nemoci. Ale právě tehdy jsem začal uvažovat, jestli mě Pán takto nezve k putování k Božímu milosrdenství po České republice. Další rok 2009 jsme poprvé putovali do Slavkovic k Božímu milosrdenství. To už ale znáte z každoročních reportáží zde v Apoštole Božího milosrdenství.

Tomáš

PAX CHRISTI

OHLÉDNUTÍ ZA PĚŠÍ POUTÍ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„Pax Christi“ latinsky znamená: „Pokoj Kristův“. Je to zároveň pozdrav, který se používá v řádu pallotínů. Na slova „Pax Christi“ („Pokoj Kristův“) odpovídáme slovy „sit semper nobiscum“ („ať je vždy s námi“). V tomto roce byla tato slova také heslem pěší pouti do Slavkovic, která se uskutečnila ve dnech 23.–30. července. Tento rok šli poutníci z Hodonína, Prahy a Mladé Boleslavi. V pátek 29. a v sobotu 30. července se ve Slavkovicích konalo setkání poutníků, doprovázené společnou modlitbou, sdělováním a zakončené mší svatou. Přinášíme vám několik řádků svědectví poutníků a několik fotografií z pěší pouti. Příští rok se pouť uskuteční ve dnech 22.–29. července 2023. Podrobné informace najdete během roku na www.pout.cz

PĚŠÍ POUTĚ Z PRAHY DO SLAVKOVIC 2022

Letošní pěší poutě do Slavkovic byla pro mě těžká. Jednak jsem dva roky nešel a trochu jsem vypadnul z poutnického rytmu. A neměl jsem úplně dobré boty. Tak trochu začátečnická chyba, ale přesto se podařilo na poutě vydat a především ji dokončit. Rád bych tímto poděkoval své manželce a dceři, že mi umožnily letos putovat, a také všem ostatním poutníkům za opět krásné společenství na pouti! Největší vděčnost míří k Pánu Bohu za jeho milosrdenství k nám lidem, a neříkám to jako prázdnou frázi.

Manželka mi před poutí říkala, proč váháš, jestli jít? Vždycky jsi říkal, že je pro tebe pěší poutě z Prahy do Slavkovic pomalu nejdůležitější týden v roce. A ano, je to tak. Mohu opětovně potvrdit. Kromě toho vznešeného slo-

ganu, který kdysi vyřkl pallotín o. Tomáš Kazanský, že Praha potřebuje Boží milosrdenství, tak je to uvědomění, že jsem to především já, kdo Boží milosrdenství ve svém životě hledám a toužím po něm. Pěší poutě je vynikající platforma putujícího Božího lidu ve světě, tedy církvi putující. A jde přitom o jeden ze tří eschatologických rozměrů církve. Tedy církve putující, trpící (očistec) a vítězná (nebe). Jak je to pro křesťana prospěšné, dát si na záda batoh (v našem případě batůžek díky doprovodnému vozidlu) a vyrazit.

Prakticky to pro mě znamená určitý paradox, protože během roku žiji v Praze nebo ve Fulneku s úplně jinými lidmi, v jiném společenství. Ale pokud jde o poutě, tak prostě přijdu na sraz v sobotu ráno a vyrazím. A ani předem pořádně nevím, kdo tam letos bude. A přitom jde o velmi intenzivní čas, který vyžaduje velké nasazení a angažovanost.

Udělám první závěr. Strávit jeden týden v roce putováním do Slavkovic je opravdu nejlépe strávená doba, jakou mohu jako křesťan v současné době prožít. Jde o velký dar církve směrem k nám věřícím, v tomto případě jde o plod služby otců pallotinů české církvi. A jak bych si přál, aby tuto zkušenost udělalo co nejvíce lidí a pochopili, jak je pouť pro náš duchovní život důležitá!

Je pro mne velkým povzbuzením, že jsem na pouti potkal další poutníky, kteří toto vědomí mají. Řidič Josef, poutník Tomáš, který letos operativně, ale nakonec velmi efektivně předčítal apoštolskou exhortaci papeže Františka „Christus vivit – Kristus žije“. Dále pallotin otec Tomáš, který celou pouť organizuje. Vidím stále neuvěřitelný zápal naší nové mladé sekretářky pouti Marušky (Veroniky), dále řeholní sestřičky Františku, Theu a Pavlu. Jejich úsměv a otevřené srdce. Dvě nové tváře, kamarádky z Kelče od Valašského Meziříčí, maminky několika dětí, které přijely až do Prahy, aby odtud putovaly do Slavkovic. Potom man-

želé Petra a Radku z Českých Budějovic, kteří by zřejmě putovali odtamtud, kdyby se tam otevřel poutnický proud, ale nakonec šli z Prahy. Tichého Viktora, který za pouť řekl možná tak dvacet slov. Poutníci Simču. Také poutníka Tondu, který volává týdny před poutí a i týdny po pouti. Taký právníčku Adélu, která s námi pouť začala, a pak také dokončila. A další a další poutnice a poutníky. A tady myslím i na ty z jiných proudů. Každý z nich měl a má na pouti své pevné místo a může tím způsobem zažít pocit domova. Jde o přináležení, které vzniká velmi rychle, a podotýkám, že se tak děje během několika málo dnů mezi lidmi, kteří se předtím mnohdy neznali.

Pražský proud je, co se týká trasy, velmi krásný, v našem případě jde zejména o krajinu Posázaví. Sázavský klášter, poutní místo ke sv. Anně v Sudějově s pramenem vody, Číhošť spojená s P. Toufarem, další svatoannenské poutní místo v Pohledu u Havlíčkova Brodu, a pak Zelená hora ve Žďáru nad Sázavou. Ale především, a to je

druhý závěr, člověk může obdivovat krásu české krajiny. A pro mne jako výzkumníka je velmi zajímavé sledovat vývoj, jak se krajina proměňuje. Děláme agrookénka, všímáme si okolí, všeho, co vidíme, i kombajnů a traktorů na polích, ale jaký je to krásný obraz čisté duše, když člověk vidí krásné čisté pole bez jediného plevelu. Nemusíme hned myslet na přehnanou chemizaci, ale agronomie je zkrátka kumšt.

Letos bylo poutních úmyslů celá řada. Obdivoval jsem, že před každou Korunkou k BM se jich nasbíralo tolik. Růženec se poutníci modlili se stejnou samozřejmostí, s jakou se nadechujeme a vydechujeme. Velká modlitební inspirace.

Proto děkuji za letošní zkušenost pěší pouti. A odnáším si onen pozdrav: „Pax Christi“, tedy „Pokoj Kristův“. Do všech dnů, našeho života, protože Jeho milosrdenství je věčné.

Jiří Dubec

V BOHU, KTERÝ JE LÁSKA

Letos jsem si s údivem uvědomil, jak se pěší putování podobá putování duchovnímu.

Po týdnech příprav se scházíme v kostele na zahájení pouti. Konečně opadá nejistota a dostavuje se úleva a radost. Vidím známé i neznámé tváře a vím, že máme společný cíl. Také si uvědomuji, že je to Ježíš, kdo nás svedl dohromady, a už se nemohu

dočkat toho, co nám připravil. Je to jako konverze, kterou si musíme všichni projít. Po dlouhé době hledání a nejistot přichází osobní setkání s Ježíšem a veliká radost. Vydávám se s Ním na cestu, poznávám nové lidi a nevím, co mě čeká.

Pěší putování není žádná procházka. Batoh je stále těžší a těžší, dělají se mi na nohou puchýře. Také někteří poutníci začínají být protivní. Zároveň ale vidím, jak někdo ochotně podá pomocnou ruku, že se pokaždé najdou poutníci ochotní nést kříž a obraz. Takže to není až tak zlé. Čím déle putujeme, tím je naše skupina kompaktnější, a i ta nechuť vůči některým se jakoby zmenšuje. Podobá se to cestě po konverzi. Pomalu vnímám, že ne každý, kdo chodí do kostela, je takový, jak si představuji. Také začínám pomalu řešit své vnitřní problémy a přichází roztrpčení. Možná mi bylo lépe dřív, kdy jsem Boha nepřijímal? Pak přijde někdo a řekne mi dobré slovo, kněz ve zpovědnici mě povzbudí a ukáže směr, a už to najednou není tak hrozné. Díky tomu, že si uvědomuji vlastní nedostatky, začínám mít víc pochopení pro nedostatky druhých a vidím v nich víc toho dobrého.

Konečně přicházíme do Slavkovic. Cestou se cosi nenápadně změnilo. Už nejsme Já a Oni, ale My. Každý sice máme svoji vlastní osobnost, možná i trochu výraznější než na začátku poutě, ale zároveň tvoříme jeden

smodlený celek. Kompaktní a zároveň víc otevřený pro druhé. A ta radost. Vítáme se s poutníky z ostatních proudů. Vidíme známé z předchozích let i zcela nové tváře a je nám spolu dobře. Takhle nějak si to představuji v nebi. Radost, že jsem došel do cíle, spousta lidí, známých i zcela neznámých, kteří mě předešli. Stále to budu Já, a to mnohem víc než nyní, ale zároveň budu součástí něčeho mnohem většího. Tak ohromného, že si to ani nedovedu představit, a to Něco bude pevně a navěky v Bohu. V Bohu, který je Láska.

Daniel

Poutní cestou

Zašeptám tiše tajemství:
Náš Pán – Oráč, Rozséváč i Žnec
Prochází v potu tuto zem
Zahledí se na klasy
Co lidská ruka vzala si
A drtí zrno v Chleba dar

Zůstávám tiše v tajemství:
Dar darů v srdce přijímám
Zrno, co přišlo v zmar
Nám a za nás se vydává
Přiď vánku Boží ze všech stran
Přiď Matko, veď nás k výšinám
V blankytném nebi zlaté klasy
Rozvlní se a zazvoní

U Božích muk své „Ave“ zpívá
Důvěra dětská na poli
Přiďte, ó přiďte k nám
V úžasu s díky poklekám

sestra Thea

MEDJUGORJE

MÍSTO ZJEVENÍ A OBRÁCENÍ SRDCÍ

Chtěl bych se podělit o svědectví poutníků a kamarádů, s kterými jsem strávil 7 dní v ohromné medjugorské kotlině – uprostřed léta, ve městě, kam se sjíždějí lidé z celého světa, lidé toužící, milující nebo jen zvědaví a hledající. Je to místo modliteb, vyznání, proseb za svá trápení nebo nemocí svých blízkých. Panna Maria tady sestupuje, žehná, uzdravuje, ale také naléhavě vybízí k modlitbě, obrácení a pokání...

Josef

■ O Medžugorji jsem slyšel, že je to nejkrásnější místo na zemi a že je tam cítit přítomnost P. Marie. Byl jsem na to zvědavý, ptal jsem, kde konkrétně je tu přítomnost cítit: na Hoře Zjevení? V kostele??? Také jsem slyšel, že poutníci jsou tam vstřícní, laskaví a radostní, plní blízkosti Matky Boží... Pochyboval jsem, jestli to všechno není právně v tom, že nám věřícím je dobře mezi sebou, když v naší všednosti se jinak musíme pohybovat v úplně jiném, občas smutně „přízemním“ světě.

Po několika dnech v Medžugorji jsem začal bytostně vnímat, že tu je to místo, kde se nás Panna Maria ujme, a v čase ve kterém se Jí poutník odevzdá, jej provede kusem jeho duchovní cesty – stane se „Mistryní jeho cest“.

„Co jste tedy vyšli vidět?“

Co jsem hledal?

Musím pragmaticky říct, kdybych se díval jen světskýma očima, že to místo, ani vesnice ani okolí, žádnou mimořádnou krásou zrovna nevyniká. ...ale přesto potvrzuji, že je to nejkrásnější místo na zemi. To Maria mu dává tu krásu. Krásu, která není z tohoto světa.

Jako by mi tam naše Matka říkala: „Dítě moje, hledal jsi lidský pokoj, ale nemysli na to, buď se mnou, dám ti hledání Božího pokoje, pokoje Mého Syna.“

Pomalu jsem snad na medžugorských poutních místech začínal, s Marií za ruku, rozjímat pravý pokoj a rozlišovat pravý život, který se pozná po přítomnosti věčnosti, chvály Boží v srdci, „jako v nebi tak i na zemi“.

Zdá se mi, že přede mnou ostřeji vystoupily obrysy velmi jednoduché cesty lásky a touhy po Marii a Ježíši, která ale později vyžaduje mnoho bedlivosti, abych z ní nescházel do míst, kde Maria ani Ježíš nejsou. V Medžugorji je to ještě lehké...

Maria mě tu podepřela též ve velké nadpřirozené lásce k naší další matce k svaté církvi. Láska, láska, láska... ke všemu kromě hříchu přistupovat naprosto milující.

Maria, spolu s mnoha jinými začínám rozumět, že „v Tvé škole se učíme milovat“.

Děkuji.

Štěpán

■ Medjugorje je pro mne velmi vzácné místo. Nejenom proto, že je místem mého obrácení, kam jsem přicestovala před dvaceti lety ještě jako nepokřtěná. Tenkrát jsem zde zažila neobvyklý pokoj a novou radost. Oslovila mě prostota místa, něha a čistota Panny Marie a především její láska, kterou má ke každému z nás. A moje duše zatoužila po této lásce, zatoužila po obrácení poprvé.

A jaké to je, přijet do Medjugorje poněkoliakáté? Může to být pořád tak silné a krásné? Z mé zkušenosti ano. Mohu tady znovu zatoužit po obrácení, po hlubším životě s Pánem. Mohu prosit o milost modlit se srdcem, postit se srdcem, jak nás vyzývá Panna Maria. A nechat se ještě více milovat Pánem, který zde uzdravuje srdce nejen při nádherných večerních adoracích. Já jsem letos více naslouchala a dívala se na Marii, rozjímala o jejím srdci, všímala si jejího jedinečného mateřství, jak nás trpělivě, jemně a moudře vede, jak nás otěšuje, povzbuzuje v našem slzavém údolí.

Velké díky Bohu Otcí, že zjevení stále trvájí a Maria skrze vizionáře předává poselství. Na konci každého poselství děkuje, že jsme přijali její výzvu. Počítá totiž s každým z nás, že bude apoštolem lásky. Ta stejná Maria řekla sestře Faustyně: „Váš život má být podobný mému, tichému a skrytému životu, máte se stále sjednocovat s Bohem a prosit za lidstvo a připravit svět na druhý Boží příchod.” (Dn.625) I v Medjugorji Panna Maria často prosí o modlitby a oběti za ty, kteří ještě nepoznali Boží lásku: „*Drahé děti! Vy jste moje síla. Vy, apoštolové moji, kteří svojí láskou, pokorou a tichou modlitbou působíte, aby byl poznán můj Syn. Vy žijete ve mně. Vy mě nosíte ve svém srdci. Vy víte, že máte matku, která vás má ráda a která přišla, aby přinesla lásku. Vidím vás v Nebeském Otcí, vaše myšlenky, vaše bolesti, trápení, a přináším je svému Synu. Nebojte se, neztrácejte naději, protože můj Syn poslouchá svoji matku.*

Od doby, kdy se narodil, miluje, a já si přeji, aby tu lásku poznaly všechny moje děti. Aby se mu vrátili ti, kteří Ho kvůli svým bolestem a neporozumění opustili, a aby Ho poznali všichni ti, kteří Ho nikdy neznali. Proto jste tady vy, apoštolové moji, a já jako matka s vámi. Modlete se za pevnost víry, protože z čisté víry přichází láska a milosrdenství. Skrze lásku a milosrdenství pomůžete všem těm, kteří si nejsou vědomi, že si vybírají tmu místo světla. Modlete se za své pastýře, protože oni jsou silou církve, kterou vám zanechal můj Syn. Skrze mého Syna jsou oni pastýři duší. Děkuji vám.“

(Poselství pro Mirjanu Soldo, 2.3.2015).

V Medjugorji je snadné mít mír v srdci, ale co po návratu domů? Maria nám dává pět kamenů: modlitba růžence, modlitba srdcem, Eucharistie, četba Písma svatého, půst o vodě a o chlebu ve středu a v pátek, měsíční zpověď. A doprovází nás skrze pravidelná poselství. To z 25. srpna letošního roku je velmi povzbudivé.

Lucie

■ Moje touha po návštěvě Medjugorje byla dlouhá. Už v devadesátých letech, kdy jsem měla možnost se s událostmi, které se tam dějí, seznámit, jsem toto místo chtěla velmi navštívit.

Život mě vedl jinými cestami a tato touha se občas ozvala, ale jinak byla přehlušena.

Letos na začátku prázdnin jsem si koupila knihu vizionářky Mirjany: Mariino srdce zvítězí. Knihu jsem přečetla jedním dechem. Když jsem dočetla, řekla jsem: jedu do Medjugorje hned. Našla jsem na internetu nejbližší volný zájezd a vyrazila.

Už od prvního okamžiku byla tato cesta v režii a pod ochranou Panny Marie, ale to mě nepřekvapilo. Na poutě jezdím často a vím, že tak to prostě je. Potkáš tam přesně ty lidi, které máš potkat, a dostaneš se do situací, které máš zažít.

Naše výprava na Křiževaci. V podstavci kříže z roku 1933 je zalita vzácná relikvie

Co tedy pro mě bylo nové nebo jiné?

Už při čtení knihy jsem měla pocit, že ji nikdy nechci dát z ruky. Při jejím čtení jsem byla jednou nohou v nebi. V Medjugorje je to stejné. Prostě návštěva v nebi. Pokoj, klid, mír. Společenství mezinárodní církve. Nechcete odsud odejít k běžnému životu. Pochopíte, že je opravdu možné se neustále modlit, a sjednotíte se s prorokyní Annou, která nevycházela z chrámu. Je vám jasné, že jste promarnili příliš mnoho času, a odtě už to chcete jinak.

Do Medjugorje jsem jela se dvěma úmysly. Chtěla jsem prosit o spásu duše mého táty, který před rokem zemřel, a prosit o dar mateřství pro moji nejstarší dceru, pokud je to v Božím plánu.

Při svátosti smíření jsem pochopila, že táta je pravděpodobně v očistci, což je super, a záleží na nás tady dole, jak mu pomůžeme. Při návštěvě hřbitova u hrobu fra Slavka mi došlo, že jsem našla tátovi mocného přímluvce, a od té doby jej prosím o přímluvu za spásu jeho duše.

Výstup na Křiževac byl časem oběti za dceru Kristýnku. Šla jsem bosa, což bylo nahoru v pohodě, ale dolů čisté utrpení. V naší skupině byla jedna maminka, která byla spíše introvert a moc se se mnou nebavila. Na cestě zpět dolů se ke mně přidala, celou dobu šla se mnou, čekala na mě a povzbuzovala mě. Dokonce nám naše skupina ujela, ale jí to nevadilo. Později během našeho pobytu se se mnou opět bavila pouze sporadicky.

Božím dárkem na závěr pouti byla návštěva malé vesničky poblíž Medjugorje, kde jsou uchovávány ostatky sestry Faustyny a Jana Pavla II. Přesně ve chvíli, kdy jsme do kostela přišli, tak německý kněz těmito ostatky žehnal své výpravě a nám požehnal také.

Cesta zpět byla koncertem spolupráce nebe a země, protože jsme měli vážnou poruchu auta, ale přesto jsme domů dorazili v pořádku, v dobrý čas a ve vzájemné lásce.

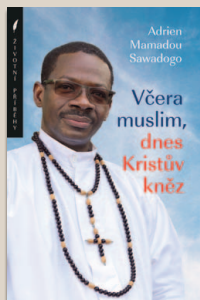
Co říci závěrem? Kdo nevěří, ať tam běží a přesvědčí se sám, že mi dá za pravdu, jsem si jistá. Medjugorje musíš prostě zažít.

Jana

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ **Adrien Mamadou***Sawadogo***Včera muslim,
dnes Kristův kněz**

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien. Tohle motto si

zvolil, když se rozhodl převyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Rád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“

Jedním ze znamení Boží velikosti a věrnosti pro něj byla i chvíle, kdy na jeho kněžské svěcení v Banfoře dorazil proti všem očekáváním i jeho otec. Ačkoli sám zůstal věrným muslimem, nakonec s úctou přijal volbu svého nejstaršího syna, protože viděl, že v jeho životě je evidentně u díla sám Bůh.

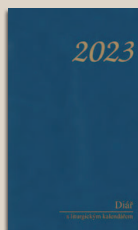
• brož., 88 s., 225 Kč

■ **Evangelium
na každý den 2023**

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem.

Podněty k rozjímaní na rok 2023 připravil P. Karel Moravec. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

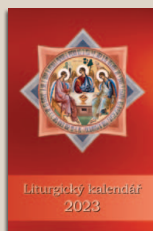
• brož., 488 s., 129 Kč

■ **Velký diář na rok 2023
s liturgickým
kalendářem**

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na

denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2023 a 2024 a další praktické informace. Do každého dne vás uvede citát z listů svatého apoštola Pavla.

• váz., 392 s., 229 Kč

■ **Liturgický kalendář
na rok 2023**

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich Biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

• brož., 64 s., 59 Kč

■ **Kapesní diář
na rok 2023
s liturgickým
kalendářem**

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne.

• brož., 144 s., 99 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:	• pátek	16.00
	• sobota	17.00
	• neděle	10.30, 17.00
	• v rámci Nikodémovy noci	20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtěk měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Bože, milosrdný Otče,
který zjevuješ svou lásku ve svém Synu, Ježíši Kristu,
a vyléváš ji na nás v Utěšiteli Duchu Svatém,
Tobě dnes svěřujeme osud světa i každého člověka.

Skloň se nad námi hříšnými, uzdrav naši slabost,
přemož všechno zlo a dej všem obyvatelům země
poznat Tvé milosrdenství, aby v Tobě,
trojjediný Bože, vždy nacházeli zdroj naděje.

Věčný Otče, pro bolestné utrpení a zmrtvýchvstání
svého Syna, buď milosrdný
k nám i celému světu.

Amen

Chrámová loď baziliky Božího milosrdenství v Łagiewnikach, foto: Tomáš Bláha

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ / 9. ŘÍJNA 2022

V roce 20. výročí posvěcení základního kamene
pro kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny
a v roce 20. výročí příchodu pallotínů do ČR
vás srdečně zveme do Slavkovic u Nového Města na Moravě.

Mši svatou v 15.00 hod. bude sloužit otec Artur Cierlicki SAC